

Vasembernek készül

Balla Zoltán testnevelés szakos hallgató, az egyedüli szegediként a férfi főiskolások mezőnyében

– A főiskolások között 21. lettél. Erre számítottál?

– Az ember mindig jobbat vár. Igazából ez eddig életem legjobb ideje, mert 1:06:23-at mentem, több mint egy fél perccel megjavítva az eddigi legjobb idejét, de ez is pályafüggő, mert lehet, hogy nem volt kimérve jól a pálya. 200-300 méter differencia volt, aztán volt benne szintkülönbég mind a kerékpárnál, mind a futásnál (70m, illetve 50m) és iszonyatos szél is fújt. Szóval az időeredmény nagyon pályafüggő, persze az ember próbál mindig jobban szerepelni. Szerettem volna 1:05 alatti eredményt elérni, így sikerült.

– Inspirált a sok klasszis, akikkel együtt versenyezhetetek?

– Nem sokat láttam őket, csak mikor a biciklin jöttek szembe, meg az úszásnál bementünk a vízbe. Azért jó érzés, hogy Kuttor Csaba fut veled szembe, aki ott volt Sydneyben, ó milyen kemény verseny, én is ott futok mellette. Valamennyit dob az emberen, de nem annyit, mintha most keltem volna fel az ágyból, és frissen futnék tovább.

– Mik a terveid?

– Még nagyon „gyerekek” érzem magam, mert ez még csak a negyedik évem, úszó múltam nincsen, az nehezebb, ott szenvedek a legtöbbet. A későbbiek folyamán inkább iroman versenyeken szeretnék indulni, de ez legalább még két év, addig a rövid távon próbálkozom. Azért épp ott, mert a kerékpározás szerepe nagyobb.

– Fősuli mellett hogy lehet a terveket megvalósítani?

– Heti 11 edzésem van (napi 2,5-3 óra, ami hétvégén akár 4-5 óra is lehet).

Mellette a sulis is fontos, azt is csinálni kell. Jelenleg elsős vagyok tesi szakon, de már vén fejjel, mert már három évet lehúztam egy katonai suliban, de nem jött be.

– Miért van az, hogy Szegeden viszonylag kevés triatlonos van, s az egyetemen – úgy fest – egyedül vagy a férfiak között, aki igazán komolyan gondolja?

– Azt szokták mondani, hogy aki triatlonozni akar, fölmegy Pestre a TF-re, mert ott rengeteg lehetőség van. Szegeden korántsem ideálisak a körülmények: az SZVSE pályán rád dől az öltöző, a SZEOL pályán keményebb a salak, mintha betonon futnál, az uszoda általában dugig van. De nem panaszkodni akarok, mert szeretem Szegedet, nagyon szép hely, meg itt is születtem.

– És a kerékpár?

– A kerékpár mondjuk oké, nincsenek hegyek, de erről persze nem tehet senki.

– Nincs egy kis magányérzeted, mert te vagy egyedül szegedi versenyző a fiúk közül?

Balla Zoltán: „Még nagyon gyerekek érzem magam, mert ez még csak a negyedik évem.”

– A vonatra rossz volt felülni egyedül, de mondjuk megszoktam, hogy egy csomó versenyre egyedül megyek.

– Akkor már ezzel szoktatod magad, a magányhoz, ami iromen távnál vár az emberre. Meg lehet szokni azt a monotonitást?

– Sok edzéssel igen. Minél többet edzel, annál jobban hozzászoksz. Meg viszel magaddal walkmant. Igazából nem tudom, mert csak fél távot csináltam eddig Fonyódon. Az idén is szeretnék menni, és fél órával jobbat futni az eddigi legjobb időmnél.

Összeállította:
Pál Imre

Az úszószám rajtja a Deseda tavon